

Hlahol zvonov

Časopis farnosti Šaštín-Stráže

Tanečné divadlo ATak predviedlo 30. marca v Jezuitskom kostole v Skalici predstavenie špeciálnej krížovej cesty ECCE HOMO – Hľa, človek. Tanečné spracovanie Ježišovej cesty kríža bolo sprevádzané pôvodnou slovenskou hudbou so silnými textami. Predstavenia sa zúčastnili kňazi i veriaci aj z našej farnosti.

Milí bratia a sestry,
Život je veľký dar, ktorý sme dostali od Boha ako veľkú šancu na to, aby sme rozdávali lásku. Život nie je na to, aby sme hromadili to, čo hrdza kazí, mole požierajú a zlodeji môžu ukradnúť. Život nie je iba tých niekoľko rokov, ktoré prežijeme tu na zemi. Náš život pokračuje aj po našej smrti, ale v inej podobe. Do tej druhej podoby si odnesieme iba svoje skutky. Preto sa oplatí namáhať tých niekoľko rokov, aby sme po pozemskom živote mohli žiť v blaženosti po celú večnosť. Čím naplniť svoj život, aby bol hodnotný aj pred Bohom?

Pán Ježiš pri poslednej večeri umyl nohy svojim apoštolom a povedal: „*Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili podobne. Aj vy si máte navzájom umývať nohy.*“ Úsmev, milé slovo, vypočuť a potešiť starého alebo chorého, pochopiť, odpustiť, podať pomocnú ruku, navštíviť, ... Láska je vynaliezavá, láska je obeta, láska je radosť.

Pán Ježiš hovorí: Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa bude žiť naveky.

Žehnám Vás a prosím o modlitby.
Jozef Pöstényi SDB. administrátor farnosti

Bohu na slávu

Vážení farníci, čitatelia prvého čísla časopisu Hlahol zvonov. Po prvý raz vám prinášame informácie v novom farskom časopise. Naším cieľom je podať vám prostredníctvom tohto časopisu čo najviac informácií o dani v miestnej komunite Saleziánov don Bosca, o Národnej svätyni, Bazilike Sedembolestnej Panny Márie, o filiálnych kostoloch v Šaštíne i v Strážach či o živote v Gymnáziu Jána Bosca. Pevne dúfame, že vás časopis zaujme a postupne si získa svojich stálych čitateľov. Približne každé tri mesiace sa budeme snažiť priniesť vám nové a zaujímavé informácie. Spolu s nami stojíte pri zrode niečoho nového a preto uvítame každú pomoc, radu, inšpiráciu, námet, ale aj slová povzbudenia či usmernenia. Taktiež sa potešíme každému prispievateľovi, ktorý bude mať snahu priniesť zaujímavé informácie zo života v celej našej farnosti.

„Nech Panna Mária Sedembolestná, patrónka Baziliky i celého Slovenska, pevne vedie naše myšlienky, aby sme vždy písali len s láskou, úctou, pokorou a oddanosťou Pánu Bohu. Aby sme vždy rešpektovali práva druhých, nikoho neponížili, neurazili a nikomu neublížili.“ Budeme radi, ak naše prosby vložíte do svojich modlitieb a prejavíte nám vašu podporu.

Redakčná rada

Obsah

1. Príhovor
2. Obsah
3. Pomníček nenarodených detí
5. 7. ročník Púte zaľúbených
10. Oslavy don Bosca
13. Stretnutia lektorov
14. Predstavujeme vám dona Emila Šafára
16. Nevšedný hosť spoločenstva Modlitby za kňazov – Pavol Danko
18. MZK a Peter Milenky band
20. Strážske zvony, 1. časť
21. Karneval v kláštore
23. Divadlo Jonáš
24. Príprava detí na prvé sväté prijímanie detí
25. Šport – volejbal dospelých
27. Miništranti – športovci
27. Tretie miesto pre naše dievčatá
28. Poďakovanie don Zacharovi
28. Spoločenská kronika

Občasník 1/2014

Vydané pre vlastnú potrebu

Farský časopis zostavili: don Jozef Pöstényi, správca farnosti, don Marek Michalenko, direktor miestnej saleziánskej komunity a Mgr. Ľudmila Machová. Zároveň ďakujeme za pomoc ostatným saleziánom z miestnej komunity, ktorí prispeli k vydaniu časopisu.

Grafické spracovanie a tlač: Tlačiareň LUNA, Moravský Svätý Ján.

Neprešlo jazykovou úpravou.

Hoci sa zdá, že dieťa je anjelik, predsa potrebuje matku

(J. A. Komenský)

Matka – prvé slovo, ktoré sa naučíme a vyslovíme. Poznáme ju podľa jej hlasu, vône, úsmevu, lásky... Pociť byť matkou sa slovami opísať nedá, ten sa dá len prežiť. Byť matkou je záväzok na celý život. Sú však i také, ktoré žijú s výčitkou, že sa im nepodarilo priviesť na svet vlastné dieťaťko. Zdravotné problémy nedovolia mnohým ženám prežiť tehotenstvo, pôrod a držať v náručí svoj malý poklad. Poklad zo všetkých najvzácnejší a najdrahší. Nikto nespočíta malých anjelikov, ktorí nedorazili do otvorenej materskej náruče, zmenili smer svojej cesty a na svojich krídelkách sa vzniesli do neba. Takýmto malým anjelikom sme vzdali poctu na strážskom cintoríne

23. marca 2014 po nedeľnej svätej omši.

Z iniciatívy žien a matiek v našej farnosti sa podarilo krásne dielo. S Božou pomocou a pochopením všetkých oslovených ľudí sme mohli pozhŕnať pomníček nenarodených detí. Necelých 5 mesiacov ubehlo od vyslovenia nesmelej myšlienky po jej realizáciu. Myšlienka našla pochopenie a podporu na strane správcu farnosti a ostatných saleziánov z miestnej komunity, ale aj u vedenia mesta Šaštín-Stráže, pána primátora i pani prednostky. Pomocnú ruku podali mnohí farníci, ktorých táto krásna myšlienka oslovila. Táto citlivá téma sa v dnešnej dobe dotýka mnohých rodín v celom meste. Na tento účel

bola vyhlásená i verejná zbierka. Každý, kto mal potrebu prispieť na toto dielo, mohol priniesť do sakristie peniaze do pripravenej pokladničky. Zapojili sa veriaci vo farskom kostole v Šaštíne na námestí, v Kostole sv. Alžbety v Strážach i v našej Bazilike. Prispelo veľa ľudí nielen finančne, ale priložili aj ruku k samotnému dielu.

Základom samotného pomníčka nenarodených detí sa stal vyše storočný starý biely pomník, ktorý sme dostali ako dar práve na tento účel. Krásny biely mramor sa po sto rokoch dočkal svojho veľkého uznania a obdivu. Až teraz, po sto rokoch, vynikla krása ručnej práce starého neznámeho majstra a každý ocení jeho remeselnú zručnosť a precíznosť. Zabudnutý a odložený pomníček sa dočkal svojej slávy. Biela farba ešte viac zdôrazňuje nevinnosť malých detských krehkých dušičiek, ktorým nebolo dopriate žiť. Nikto nech nesúdi matky, ktoré sa pre tento hrozný čin rozhodli zo svojho veľkého zúfalstva. Nikto nech nesúdi, lebo nezažil to, čo trpiaca žena. Žiadna z nich nie je na toto svoje rozhodnutie hrdá. Každá si tento svoj kríž nesie po celý zvyšok života v sebe a vo svojej duši. Jej bolesť nech pomáha vyliečiť aj tento symbol. Patrí aj takto zraneným matkám, ich dušiam a prežitej bolesti. Kiežby sme nikdy nepočuli o nečakanom a nemilovanom dieťati!

Každoročne si budeme 25. marca pripomínať Deň počatého dieťaťa aj pri našom pomníčku, urobenom z lásky k nenarodeným deťom. Nech sa stane miestom útechy pre zranenú dušu každej nešťastnej matky. Už nie je bolesť, už nie je plač, len lásky je tam nadostač, v tom krásnom Božom kráľovstve, kde sa s nimi všetci stretne.

Zo všetkých krásnych a dojmavých vyznaní, ktoré som si za posledné dni vypočula, vyberám odkaz don Mariána Maťaľu, nášho bývalého kaplána, ktorý s nami takto na diaľku prežíva všetky udalosti: „*S obdivom*

sa skláňam nad týmto dielom a v ňom sa s obdivom skláňam aj pred Vami... s úprimným srdcom! Ďakujem Vám! Ďakujem Vám za všetky tie detičky – tých anjelikov, ktorým nebolo dopriate náručie – objatie nás ľudí, ale teraz sa tešia z objatia Otecka. Ďakujem Vám za všetky tie detičky, ktorým aj cez skrze tento monument bude dopriate objatie mamky, ktorá musí o to tvrdo zabojovať... Nech si Vás náš dobrý Otecko privinie tak, ako to len On vie, nech je to pre Vás tou najväčšou, najkrajšou a najsladšou odmenou, nech je silou do ďalších diel ku ktorým Vás On pozýva. V modlitbe Vám žehnám, o modlitbu a vyprosenie požehnania pokorne žiadam... S veľkou úctou a obdivom Marián.“

Úprimne ďakujem všetkým ľuďom s dobrým srdcom, ktorí pomohli vytvoriť toto úžasné dielo!

Finálnu podobu pomníčku nenarodených detí dal kamenosochár Jozef Petrík.

7. ročník Púte zalúbených

Cesty mladých zalúbencov zo všetkých kútov Slovenska smerovali v piatok 14. februára 2014 do mesta Šaštín-Stráže, aby sa zúčastnili 7. ročníka Púte zalúbených. Krásna akcia či kresťanský festival s hlbokými myšlienkami a predsavzatiami láka každoročne zástupy veriacich mladých ľudí, ktorí tu prežijú bohatý trojdňový program. Saleziáni z miestnej komunity s desiatkami dobrovoľníkov tento rok privítali a postarali sa o 350 zaregistrovaných účastníkov. Boli to nielen zalúbenci, snúbenci, manželia či jednotlivci zo Slovenska, ale aj susedného Česka. Mnohí z nich sa týchto pútí zúčastňujú opakovane niekoľko ročníkov. Téma tohto ročníka bola: „Stvorenie pre Lásku“.

Piatok 14. február

Program púte začal slávnostnou večernou svätou omšou v Bazilike. Celebroval ju don Jozef Zachar, momentálne pôsobiaci v komunite Partizánskom. Práve jeho zásluhou pred siedmimi rokmi tieto púte začali a on sa navždy zapísal do dejín ako zakladateľ a tvorca prvých šiestich ročníkov Púte zalúbených. Počas omše si mladí zalúbenci dali silné Predsavzatie žiť čistý vzťah, čo vyjadrili symbolicky prinesením zapálenej sviečky spolu v pároch pred oltár. Nasledovalo obnovenie manželských sľubov prítomných manželských párov. Spevom sa postarali o animovanie omše mladí speváci a hudobníci zo Zlatých Moraviec, ktorí spolu vystupujú ako zbor Filo Te a zúčastnili sa aj predchádzajúceho ročníka Púte zalúbených.

Počas všetkých troch svätých omší prijali desiatky mladých účastníkov Púte zalúbených sviatosť zmierenia. Neustále bolo obsadených 4 - 6 spovedníc v Bazilike, kde sa počas omší spovedalo.

Všetci hostia a účinkujúci si odniesli domov z púte malú pozornosť - termosku ako spomienku na teplo a lásku, ktorú všetci na púti počas troch dní prežívali.

Väčšina programu púte prebiehala v kultúrnom dome. Na úvod sme sa v divadelnom predstavení preniesli do manželskej poradne, ktorú navštívili Adam a Eva. Mladí divadelníci z Veľkého Šariša, pod vedením svojej režisérky a herečky v jednej osobe Kataríny Pirohovej, ponúkli obraz mnohých dnešných párov, ktoré sa trápia podobnými či rovnakými problémami ako aj Adam s Evou.

Pre priaznivcov gospelovej hudby pripravili organizátori vystúpenie skupiny Credo. Pod vedením Mikiho Michelčíka a aj autora väčšiny piesní tejto skupiny sa rozospievali všetci v sále. Ich piesne sú nielen o láske, ale aj o dnešnom svete, jeho uniformite, egoizme, či kríze ideálov. Mladým ľuďom v sále ponúkli

pekný melodický ale aj energický rock. Vytvorili výbornú atmosféru.

Prvé svedectvo tohtoročnej púte podal športový komentátor Alfonz Juck s manželkou Monikou. Manželmi sú od roku 1985 a spolu vychovávali 8 detí. S účastníkmi tohtoročnej púte sa podelili o svoje životné skúsenosti z viacdetej rodiny, keď pri mimoriadnej pracovnej zaneprázdnenosti otca zostávala väčšina výchovy na pleciach pani Moniky. Nezabudli na úsmevné zážitky, ktoré vyplývali z doby a pomerov, ktoré tu kedysi zažívali aj rodičia dnešných zalúbencov na púti. Bez lásky k Bohu a viery by svoj život zvládali len veľmi ťažko.

Potom sa všetci presunuli do Baziliky, kde si mohli pozrieť záznam z popoludňajšieho stretnutia Svätého Otca, pápeža Františka, so zástupom mladých snúbencov v Ríme. Títo mu kládli otázky a on na ne trpezlivo, a s humorom jemu vlastným, odpovedal. Nasledoval už len záverečný program prvého dňa púte – adorácia.

Sobota 15. február

Sobotňajší program Púte zalúbených začal rannou prednáškou psychologičky Lucie Drábikovej. Venovala sa téme Odpustenia vo vzťahu.

Nasledovala práca v skupinkách. Mladí účastníci púte sa rozdelili do menších skupiniek, aby mohli pracovať s vybranými manželskými párami. Spolu sa najprv vzájomne predstavili, zoznámili, porozprávali o ich práci či štúdiu a potom nasledovali otázky mladých zalúbencov a odpovede skúsených manželov. V týchto skupinkách sa stretli a ďalej spolu pracovali aj v popoludňajších hodinách.

Svätú omšu o 11. hodine v Bazilike celebraval provinciál saleziánov don Karol Maník. Téma lásky sa venoval, samozrejme, aj vo svojej homílii. Láska je v našom živote ne-

vyhnutná, pretože v atmosfére lásky k Bohu robí Ježiš zázraky. Snažme sa túto atmosféru vytvárať aj v rodinách, lebo práve vtedy k nám vstúpi Boh a urobí nemožné. Láska nás „núti“ spoznávať Boha, žiť s ním reálne, zbaviť sa zlých vlastností. Príklad veľkej lásky uviedol don Maník priamo zo života svojej rodiny, keď jeho matka zostala verná svojmu manželovi aj napriek jeho uväzneniu a odsúdeniu na 25 rokov. Vďaka sile veľkej lásky ženy, ktorá vydržala čakať na svojho manžela 11 rokov, sa narodili traja synovia a vznikla krásna rodina. „Všade, kde som, sa snažím vytvárať atmosféru lásky – k ľuďom i k Bohu“, vyznal svoje životné krédo don Maník. Svätú omšu sprevádzal zbor Filo Te pod vedením Simony Predáčovej.

Popoludňajší program otvorila prednáška pátra Jána Štefanca, správcu Univerzitného Pastoračného centra v Bratislave. Témou prednášky bola Komunikácia vo dvojici. Dobrá komunikácia je skalou, na ktorej spočíva každý vzťah medzi ľuďmi a to aj medzi manželmi. Do vzťahu patria aj hádka a konflikt, no s dobrou komunikáciou sa dajú vyriešiť. Keď ľudia spolu komunikujú, lepšie sa spoznávajú navzájom, ale spoznávajú aj seba samých a získavajú vzájomnú dôveru. Spoznávajú vlastné pocity. Kým som ja a kým je ten druhý vo vzťahu. Komunikácia je aktom jednoty, keď sa dvaja stávajú jedným. Často až v záťažových situáciách spoznáme pravú tvár partnera alebo seba samého. Páter Štefanec sa dotkol aj problematiky sexu vo vzťahu pred manželstvom. Ten je práve brzdou pri vzájomnom spoznávaní sa medzi partnermi, pretože povrchná komunikácia (po sexe sa stáva až druhoradou) bráni vzájomnému spoznaniu sa partnerov. Ak sa však partneri navzájom dobre poznajú, vedia aj z neverbálnej komunikácie vyčítať partnerove pocity a nálady. Byť pred partnerom nahým emocionálne je ťažšie, ako byť nahým na

tele. Než sa pred partnerom emocionálne úplne odhalíme, musí vzťah dozrieť. Pri komunikácii je potrebná dôvera. Od výchovy v rodine či skúsenosti z predchádzajúceho ukončeného vzťahu sa odvíja aj naša schopnosť dobrej komunikácie. Podľa odborníkov by mali manželom stačiť 2-3 minúty intenzívnej komunikácie denne. Pre niekoho málo, pre niekoho až príliš. Ženy si želajú, aby na nich muži milovali to, čo nie je vidieť – dušu, aby spoznali ich vnútornú krásu. Tú spoznajú pomocou komunikácie, ktorá je oveľa ťažšia ako len konverzácia. Ak prestaneme vo vzťahu komunikovať, pochováme náš vzťah. Predmetom komunikácie sú nielen myšlienky a názory, ale predovšetkým pocity. Naučiť sa vyjadriť svoje pocity je ťažké, no dôležité. Naučme sa povedať: som šťastný, som spokojný, som naplnený...

Podvečerný program vyplnila prednáška doc. Patrície Dobríkovej. Venovala sa Vzťahovej výchove z pohľadu prenatálnej psychológie. Zamerala sa na vývinové štádiá dieťaťa, vzťahovú výchovu, vytvorenie vzťahových väzieb a prístup k dieťaťu. Ponúkla zaujímavé informácie o možnostiach obmedzenia používania kočička a nosenia dieťaťka rodičmi z dôvodu jeho lepšieho upokojenia. Nemenej zaujímavé bolo vypočuť si, kam až vie dieťa priviesť svoje okolie pri tyranizovaní a vydiaraní. Mladých ľudí tieto moderné názory zaujali a kládli pani docentke množstvo zaujímavých a vôbec nie ľahkých otázok.

Po večeri nasledoval koncert hudobnej skupiny Jenos brothers z Humenného, v ktorej spolu vystupujú traja bratia Lukáš, Matúš, Jozef Jeňovci, ich sestra Monika a ďalší gitarista Peter Jakab. Roztlieskali a rozrhýbali všetkých v sále. Na hudobnej scéne účinkujú desiaty rok a ich hudobný štýl sami označili ako "british popcorn". Nie je to len gospel či svetská hudba. Jednoducho kresťania, veselí šikovní a srdeční mladí ľudia, ktorí hrajú,

spievajú, rozdávať dobrú náladu a radosť všade, kam prídu. Majú niekoľko vlastných CD a aj webovú stránku, kde sa dá o nich dozvedieť viac informácií.

Svedectvo, ktoré nasledovalo po tomto hudobno – tanečnom odviazaní, všetkých schladilo a vrátilo do reality života. Prišiel bývalý žiak miestneho gymnázia z prvého ročníka v jeho novodobej histórii, Peťo Valášek so svojou manželkou Mirkou (spolu majú 74 rokov) a ich deťmi. Príbeh svojho života začali rozprávať podľa motívu románu Starac a more. Autor v ňom vyzdvihuje človeka, jeho silu a vytrvalosť, cieľavedomosť, lásku k prírode a odhodlanosť bojovať a nevzdávať sa a to určite platí aj o ich rodine. Manželia postupne z pomysleného mora lovili svoje poklady – deti a každé spoločne predstavili. Najprv najstaršieho 13-ročného Miška, podľa jeho vlastných slov flegmatika, ktorý nemá rád školu. Mladšiu Veroniku, šikovnú malú baletku. Dve srdiečka, Elišku a Anežku, ktoré majú genetickú chorobu, navštevujú internátnu školu pre nevidiacich v Levoči a podstatne zmenili systém fungovania v tejto veľkej rodinke. Piatym dieťaťom je Šimonko, malé neposedné 4-ročné slniečko, ktoré si vyžaduje neustálu pozornosť. Ďalším bol Janko, ktorý sa narodil s rovnakou genetickou poruchou, akú majú aj staršie dievčatká. Keď sa naskytla šanca zlepšiť jeho zdravotný stav transplantáciou kostnej drene, ktorú daroval

starší Miško, vyskúšali ju. Polročný Janko aj napriek veľkej snahe svoj boj prehral a odišiel do večnosti medzi anjelikov. Prázdny kočík patrilo maličkšej Alžbetke, ktorá v tom čase už spinkala. Aj ona sa narodila s genetickou chorobou, ktorú majú staršie deti. Čo dáva silu týmto ľuďom? Boh a silná viera, láska k Bohu, ale aj k sebe navzájom. Nehrajú sa na dokonalých a úspešných. Ich ľudská jednoduchosť, čistota, viera, ale najmä silná láska chytila za srdce každého, kto v tom čase počúval ich príbeh. Svoje rozprávanie začali aj ukončili spevom a piesňami s gitarou. Spolu s nimi spievalo celé publikum. Bol to určite najsilnejší zážitok tohtoročnej púte. Neutíchajúci potlesk na záver nepotrebuje komentár. Mladí nemohli dostať krajšie a silnejšie svedectvo ako práve od rodiny Peťa Valáška. Nech Boh opatruje túto rodinku! Len On najlepšie vie, že sú silní a vyvolení, aby v tejto skúške obstáli najlepšie zo všetkých.

Koncert Richarda Rikkona a jeho magického pianu nemohol byť časovo zaradený lepšie. Počas silných skladieb v nás doznievali zážitky a pocity z predchádzajúceho svedectva. Hudba lieči duše a tie naše boli zasiahnuté poriadne hlboko. Richard je Pán hudobník a musel pridať niekoľko skladieb, pretože tak sme to po svedectve cítili a potrebovali. Veľký obdiv však patrí aj Richardovmu nadaniu a neuveriteľnej zručnosti, citu a hudobnému talentu či nadaniu.

Záver sobotného večera patrilo besede s otcom biskupom Milanom Lachom SJ, ktorého Svätý Otec František vymenoval 19. apríla 2013 za pomocného biskupa Prešovskej archieparchie, ostrazinského titulárneho biskupa (bolo mu pridelené titulárne sídlo Ostracine v Egypte). Ako sám na úvod besedy uviedol, jeho životopis si nájdeme a prečítame na internete. Svojho životopisu sa dotkol len okrajovo a informačne. Zamerala sa na zodpovedanie otázok mladých ľudí,

ktorí sa zaujímali o jeho život v kňazskej službe, o jeho motiváciu stať sa kňazom, život študenta teológie, ale aj lásky kňazov k dievčatám počas seminára. Mladých zaujímali aj jeho pocity, keď bol vo veku 39 rokov najmladším vymenovaným biskupom. Po tejto besede sa všetci presunuli do Baziliky na Rande u mamy, kde sa pomodlili spoločný ruženec.

Nedeľa 16. február

Posledný deň púte začal ráno prednáškou Richarda Vašečku na tému Modlitba vo vzťahu. Mgr. Richard Vašečka je slovenský pedagóg, politik a kazateľ. Pôsobí ako učiteľ katolíckeho náboženstva na gymnáziu sv. Františka z Assisi v Žiline. Je 20 rokov ženatý, má milujúcu manželku a 4 deti. Prednášku venoval potrebe modlitby a modlenia sa v rodinách. Je rozdiel modliť sa sám, modliť sa s rodinou, alebo v páre so svojím životným partnerom. S partnerom po uzavretí manželstva, ale aj počas chodenia a spoznávaní sa predtým. Boh nás miluje láskou agapé – dáva a láskou eros – túžbou (po odpovedi). Ak sa modlíme, láska v nás rastie a ide dobým smerom. Modlíme sa, lebo veríme, že Boh je prítomný, niečo mu povieme. Modlitbou púšťame do nášho vzťahu Boha. Abstraktné myšlienky premeníme na slová, ktoré vyslovíme nahlas. Je dôležité, aby sme milovali, ale to aj povedali. Jediný manželský

trojuholník, ktorý môžeme akceptovať je JA – TY – BOH. Do vzťahu treba prijať Boha. Pri vstupe do manželstva dostaneme balík, z ktorého čerpáme milosť pri modlitbe. Ak vidím, že môj partner má problém, pomodlím sa za neho a prosím Boha o pomoc. Mladí sa o problematiku modlitby vo vzťahu zaujímali a Richardovi položili množstvo otázok. Zaujímali sa o rôzne veci – potrebu spoločenstiev mužov, úlohu muža a úlohu ženy pri modlení a v rodine, ale aj o vytvorenie prostredia na modlenie sa doma.

Svedectvo manželov Babulíkovcov z Novej Dubnice bolo posledným programom púte v kultúrnom dome. Mladí ľudia si vypočuli príbeh úprimnej a hlbokkej lásky dvoch ľudí, ktorí sa poznali od základnej školy a neskôr zistili, že sú stvorení jeden pre druhého a spolu prežijú zvyšok života. Vďaka Peťke sa z Andreja (aj pod vedením a usmernením don Jozefa Zachara) stal nielen oddaný veriaci kresťan, ale aj milujúci manžel a otec detí. Paťka sa podelila o zážitky z troch komplikovaných tehotenstiev i pôrodov. Výsledkom ich veľkej lásky sú tri dcéry: Tereza, Šarlotka a Katka, ktoré sa narodili postupne v dvojročných intervaloch. Pociťili silu nie vždy obľúbeného facebooku, keď sa práve prostredníctvom tohto média spoločne s nimi modlilo veľa neznámych ľudí za ich predčasne narodenú dcéru, ktorú podľa predpovedí čakalo množstvo zdravotných komplikácií. Veria, že silou modlitby je z ich Šarlotky dnes šikovné zdravé dievčatko. Ich svedectvo začal i ukončil Andrej úprimnou a vlastnou modlitbou, spojenou s vďakou a hlbokým vyznaním viery.

Slávnostnú svätú omšu v nedeľu v Bazilike celebroidal Otec biskup Milan Lach SJ. Zúčastnil sa jej taktiež saleziánsky provinciál don Karol Maník, zakladateľ Púte zalúbených don Jozef Zachar, riaditeľ Centra pre rodinu Bratislavskej arcidiecézy don Marián

Valábek, tajomník pre mládež (Rady KBS) na Slovensku vdp. Ondrej Chvala, správca pútnického miesta don Ján Čverčko a mnohí ďalší kňazi. Vo svojej homílii sa otec biskup Lach venoval láske. Formálne zachovávanie prikázání nie je želaním Ježiša, On je náročný, lebo do Božieho kráľovstva sa dostanú tí, ktorí milujú. Láska je dokazovaná za nás smrťou nevinného človeka na kríži. Kto zachováva Božie slovo, v ňom je aj Božia láska. Keď nás Boh nekonečne miluje, sme povinní milovať aj jeden druhého. Boh nás miloval ešte pred stvorením sveta. Svoju lásku potvrdil, keď zoslal Ježiša, aby za nás položil svoj život. Aká bude naša skutočná láska, rozhodne každý z nás sám, voľba je na nás. Manželstvo je sviatosťou pre toho, kto má vieru. Je to posvätná vec, keď sa priblížime jeden k druhému. S partnerom nás má rozdeliť až smrť a my rozhodneme o tom, za akých podmienok a ako prežijeme svoj život s partnerom. Boh nám dáva na výber, akú cestu si vyberieme do Božieho kráľovstva. Aj túto omšu sprevádzal svojim spevom zbor Filo Te zo Zlatých Moraviec, ktorý sme mali možnosť počuť a vidieť aj na minuloročných púťach v Bazilike. Po tejto svätej omši si prezreli účastníci púte Národnú Svätýňu. Týmto bol program 7. ročníka Púte zalúbených vyčerpaný.

„Pane, ďakujem za všetkých milých a srdečných ľudí, ktorých som počas Púte zalúbených stretla a spoznala. Ďakujem za hlboké zážitky zo stretnutí, za ich posolstvá a odkazy. Svoju hlbokú vďaku skladám všetkým kňazom, ktorí prišli mladých ľudí povzbudiť a podporiť v ich predsavzatiach. Obdiv a úcta patrí všetkým organizátorom a dobrovoľníkom, ktorí zabezpečili bezchybný priebeh púte. Pripravili krásny bohatý program. Pane, požehnaj svojou milosťou všetkých účastníkov a dobrodinov, ktorí sa na tejto púti podieľali. Amen.“

Urob, čo môžeš a ostané urobí Boh. Ak pracuješ preňho, nenechá ťa v ťažkosti. Sv. Ján Bosco

Svätý don Bosco (1815 – 1888) – patrón saleziánov a taktiež aj nášho kostola na námestí. Katolícky kňaz a vychovávateľ, zakladateľ rádu saleziánov. Už v detstve sa venoval apoštolátu medzi chlapcami. Svoje kňazské účinkovanie zasvätil chudobným a opusteným chlapcom. Vzorom v jeho práci mu bol sv. František Saleský vďaka svojej láskavosti. Na jeho počesť pomenoval rehoľnú spoločnosť. V práci mu pomáhalo mnoho spolupracovníkov, ktorí si v roku 1924 našli cestu aj na Slovensko. Pre všetkých obyvateľov nášho mesta je veľkou cťou, že si za svoje prvé pôsobisko v našej krajine vybrali Šaštín. Z 212 saleziánov, ktorí dnes pôsobia na území Slovenska, je ich 11 práve v našej farnosti. V roku 2015 si pripomenieme 200. výročie narodenia dona Bosca. V rámci sprievodnej akcie osláv tohto výročia sme mali česť privítať v našej Bazilike v apríli 2013 jeho relikviu, ktorá putuje po svete.

Oslavy v našej farnosti

31. január je dňom výročia úmrtia dona Bosca a práve vtedy si saleziáni s hrdosťou a láskou pripomínajú odkaz a poslanstvo svojho patróna. Oslavy sviatku dona Bosca v našej farnosti začali v piatok slávnostnou omšou študentov Gymnázia Jána Bosca. O deviatej hodine ráno sa zišli všetci profesori, študenti a ich priatelia v kostole na námestí, ktorý je zasvätený práve svätému donovi Boscovi. Počas omše zazneli oslavné piesne na jeho počesť a slávu v podaní speváckeho zboru GJB. Omšu celebroid don Milan Janák,

vychovávateľ na internáte gymnázia, spoločne s donom Markom Michalenkom, direktorom miestnej saleziánskej komunity. Odkazu dona Bosca bola venovaná aj homília, ktorú predniesol don Janák. Po slávnostnej omši sa študenti presunuli do školských lavíc, kde si prevzali polročné vysvedčenia.

Slávnostná svätá omša

Pri príležitosti sviatku svätého Jána Bosca sa mnohí veriaci nielen z nášho mesta, ale aj širokého okolia zúčastnili večernej slávnostnej omše o 18. hodine v Bazilike Sedembolestnej Panny Márie. Zúčastnili sa jej všetci saleziáni z miestnej komunity, ale aj kňaz Milan Čaniga, dekan z Moravského Svätého Jána. Svätú omšu celebroid don Marek Michalenko, direktor komunity Saleziánov don Bosca v Šaštíne-Strážach. Svoju homíliu venoval práve osobnosti svätého dona Bosca – jeho životu, práci, poslaniu a odkazu do dnešných dní.

Recepcia

Pre vyše stovku pozvaných hostí pripravila vďačná komunita Saleziánov don Bosca v Šaštíne-Strážach po večernej svätej omši v spoločenskej sále kláštora priateľské stretnutie s občerstvením. Hĺbku celého stretnutia zvyrazňovala skutočnosť, že práve prežívame 90. výročie prítomnosti saleziánskej charizmy na Slovensku a v Šaštíne-Strážach. Saleziáni tak vyjadrili svoju vďaku za pomoc a podporu saleziánskeho dielu v meste, ktoré stále po 90 rokoch žije a v súčasnosti sa naďalej rozvíja.

Slovom sprevádzal celú akciu don Marek Michalenko. V skratke sa snažil slovom i obrazom priblížiť všetkým prítomným hosťom pestrú a bohatú činnosť miestnej komunity. Zaujímavé bolo i to, že si hostia počas stretnutia mohli pozrieť aj krátke saleziánske správy. Po spoločnej modlitbe dona Bosca čakalo na prítomných hostí pestré občerstvenie.

Oratkovská „Don Bosco show“

Nedelné popoludnie sa nieslo rovnako v duchu osláv sviatku dona Bosca. Patrilo všetkým deťom, mládeži, ich rodičom či starým rodičom, ktorí sa zišli v saleziánskej telocvični. Skupinka zo animátorov pripravila pre vyše 80 detí súťažné popoludnie plné zábavy a zdravého športového adrenalínu. Deti

sa rozdelili pri zápise do 4 skupín a pod vedením svojich skupinových animátorov plnili pripravené úlohy. Zažili nielen veľa napätia, ale i zábavných okamihov. Úlohy boli starostlivo premyslené a pripravené do najmenších detailov. Súťažili spolu celé skupiny – napr. vpisovali mená svätcov do odkreslených rúk, z nafúknutých húseníc skladali veselé zvieratká, pomocou toaletného papiera vyrábali skupinové múmie. Svoju tvorivosť a fantáziu mohli naplno využiť pri znázorňovaní súsoší na vybranú tému: Krištof Kolumbus a moreplavci, kozmická loď Sajuz s kozmonautmi vo vesmíre, brazílsky karneval v Rio de Janiero alebo koncert rockovej skupiny. Porota mala veľmi ťažkú úlohu a nakoniec musela všetky družstvá oceniť rovnakým počtom bodov. Najviac decibelov by sa určite nameralo pri štafetových hrách, keď sa prenášali loptičky v sieťkach, alebo sa prechádzalo vyznačenou trasou po hárkoch papiera. Súťažili však aj vybraní zástupcovia z družstiev, keď sa pokúšali triafať čajové vrecúška na šilt čiapky nasadenej na hlave bez pomoci rúk, alebo sa vo dvojiciach snažili prasknúť pri tanci súperom nafúknutý balónik. Zaujímavá úloha – šúpanie a zjedenie mandarínky v gumených rukaviciach, sa ako bonusová úloha ušla vedúcim animátorom.

Prítomný bol aj don Bosco

Duch dona Bosca bol prítomný v telocvični počas celého popoludnia. Nielen na obraze (ktorý sa podarilo don Markovi úspešne zavesiť), ale aj prostredníctvom scény či označených skupín. V úvode nám mladí nádejní herci zinscenovali zaujímavý príbeh o príchode prvých saleziánov do Šaštína v roku 1924. Don Bosco (v podaní dona Ferka) spolu so svojimi rehoľníkmi (Eliáš a Dávid) v scéne „Don Boscov sen o Slovensku“ nad mapou diskutovali o výbere miesta ich sídla na Slovensku. Prečo si vybrali práve Šaštín a nie

Kúty, Brodské, „Lakšáre“, Gbely či Malacky, sme ani netušili. Sme však veľmi vďační, že sa rozhodli práve pre Šaštín. Zaujímavé a neobyčajné bolo aj označenie súťažiacich skupín. Tieto niesli mená 4 don Boscových nasledovníkov – saleziánov: Michelle Rua, Giovanniho Cagliari, Domenica Savia (nestihol sa stať saleziánom, lebo zomrel veľmi mladý) a Filippa Rinaldiho.

Zapojili sa aj rodičia a starí rodičia

Jednu z krátkych prestávok medzi súťažami využil don Marek Michalenko, ktorý si pripravil zopár kvízových otázok. Z prizeraúcich sa a povzbudzujúcich rodičov a starých rodičov si vybral 7 „dobrovoľníkov“, ktorých preveril z vedomostí o don Boscovi. Boli výborne pripravení, nikoho z nich nezaskočil a správne zodpovedali na všetky otázky, z čoho mali nesmiernu radosť všetky deti a odmenili ich obrovským potleskom. Srdečné zvolanie: „Babka, ja som ti veril!“, hovoria za všetko.

Malé prestávочки medzi jednotlivými disciplínami mohli deti využiť aj na erko-tance či občerstvenie v pripravenom bufete.

Víťazi boli všetci súťažiaci

Po každej súťažnej disciplíne starostlivo zapisovali animátori pridelené body, ktoré sa nakoniec spočítali. Súčty priniesli veľmi tesné výsledky s rozdielom 1-2 bodov. Víťaz

súťaží však nebol vôbec dôležitý. Zvítazili všetci súťažiaci, ktorí prišli a takouto formou si uctili pamiatku a odkaz svätého dona Bosca. Taška plná sladkostí sa ušla do každej skupiny.

Pred rozchodom bolo už len poďakovanie, záverečné slovko, spoločná modlitba a požehnanie na cestu domov.

Odkaz animátorom

Aby takáto krásna akcia mala hladký celý priebeh, museli vynaložiť veľké úsilie nielen saleziáni, ale najmä dvadsiatka mladých animátorov, ktorí pod vedením dona Ferka a dona Jaňa všetko starostlivo pripravili: nácvik scény, prípravu súťaží a k nim potrebných rekvizít, prichystanie občerstvenia, šatne, telocvične, aparatury a veľa - veľa ďalších dôležitých maličkostí. Vďaka všetkým za krásne popoludnie!

Stretnutia lektorov

V decembri minulého roka sa začali z iniciatívy saleziánov stretnutia lektorov z našej, ale i niekoľkých okolitých farností. Po večernej svätej omši sa stretáva raz mesačne približne 40 ľudí rôzneho veku, pohlavia a povolania v spoločenskej sále kláštora. Pod vedením don Čverčka, don Michalenka, don Barinu a don Pöstenyiho sa spoločne snažia zlepšiť túto službu Cirkvi a našej farnosti. Prednášanie čítaní Svätého písma si vyžaduje ľudí, ktorí sú pripravení plniť si túto službu dôstojne, vhodne a horlivo. U veriacich by sa pri počúvaní posvätných čítaní mala v srdciach vznietiť láska k Svätému písmu a živý záujem oň. Lektor je ustanovený na prednes čítaní zo Svätého písma, okrem evanjelia. Môže predniesť aj úmysly všeobecnej modlitby, a keď niet žalmistu, aj žalm medzi čítaniami. Lektor má určenú úlohu pri slávení Eucharistie a má ju plniť.

Okrem stabilných lektorov pri sv. omši môžu čítať aj príležitostní lektori, napríklad z rodiny, na ktorej úmysel sa slúži sv. omša. Skupina lektorov nie je uzatvorenou, ale je otvorená pre nových dobrovoľníkov rôznych vekových kategórií, avšak nad pätnásť rokov. Ten, kto bude čítať pri svätej omši, sa v sakristii oboznámi s posvätným textom, aby ho potom mohol zreteľne predniesť. Kvôli tomu príde včas. Lektor zaujme miesto blízko pri ambone. Lekciu ide čítať až po skončení kňazom prednesenej modlitby dňa, keď si ostatní veriaci sadnú. Lekciu a prosby číta nahlas, pokojne a neunáhle.

Očakávania saleziánov

Čo si od stretnutí lektorov saleziáni sľubujú, sme sa spýtali dona Jána Čverčka: „V cirkvi sú podobne ako v ľudskom tele rôzne údy. Sú pľúca, nohy, ruky, srdce...

Pľúca dýchajú, nohy kráčajú, srdce pumpuje krv, hlava premýšľa. Podobne i v Cirkvi sme všetci jedno telo s rozličnými úlohami a charizmami. Podobne ako je to v ľudskom tele, pomáhajú lektori svojou službou k lepšiemu prežívaniu svätej omše. Aj u nás v Šaštíne a Strážach bolo a je na tomto poli už mnoho urobeného. Zvolaním a stretávaním lektorov na sklonku minulého roka by sme chceli pokračovať v skvalitňovaní služby lektorov, konkrétne aj v ich vzájomnom spoznaní sa. Stretnutia sú delené do častí formačnej a organizačnej.“

Poslanie lektorov

Sväté písmo je skutočným Božím slovom. My ho dnes znova čítame, živíme sa ním, aby náš spôsob myslenia a konania bol v súlade s Božím slovom. Pri svätej omši nielen kňaz, ale aj lektor číta Božie Slovo. Je to vážna úloha. Lektor má záujem o Sväté Písmo a má schopnosť ho zrozumiteľne prednášať v spoločenstve veriacich a pre spoločenstvo. Čítanie v kostole nás zaväzuje k úsiliu o pekný kresťanský život, aby to čo si čítame, sme sa usilovali aj žiť.

Predstavujeme vám

„Do našej komunity prišiel spolubrat don Emil Šafár, ktorý doteraz pôsobil ako misionár na Sibíri. Srdečne ho medzi nami vítame.“ Táto krátka informácia odznela 19. januára t. r. vo farských oznamoch. Prinášame vám niekoľko informácií o tomto zaujímavom saleziánovi:

*Ordinovaný (vysvätený za kňaza) 14. 2. 1986
1990 – ved. oratória, Kaplán Trnava – Kopánka
15. 8. 1997 – 2005 ved. oratória BA Miletičova
august 2005 – jún 2006 Námestovo
jún 2006 – december 20013 misie Sibír Jakutsko*

Don Emil Šafár stál pri zrode najväčšieho festivalu gospelovej hudby v strenej Európe, festivalu Lumen. 6. – 7. 6. 2014 sa uskutoční jeho už 22. ročník. Jeho organizátormi sú DOMKA – združenie saleziánskej mládeže, Saleziáni dona Bosca a mesto Trnava. V jeho programe účinkujú slovenské i zahraničné gospelové skupiny, ale v rámci programu sa konajú aj prednášky a workshopy.

Počas štúdia chemického inžinierstva pochopil, že chce pracovať ako kňaz s deťmi a mládežou a túžil vstúpiť k Saleziánom dona Bosca. Bolo to počas vlády komunistického režimu v Československu. V období, keď vstúpil do reholnej spoločnosti Saleziánov, štát nepovoľoval nijaké rehole. Napriek tomu to spolu s ostatnými spolubratmi ignorovali a stretávali sa tajne. Študovali, robili skúšky a po vysvätení za kňazov aj tajne ako kňazi pôsobili medzi deťmi a mládežou ako saleziáni. Vtedajší režim povolil vysvätiť na teologických fakultách ročne len 30 kňazov, pričom ich zomieralo 60. Cieľom tejto politiky bolo postupné starnutie a vymieranie kňazov. On a ďalší mladí kňazi sa snažili mla-

dým dopĺňať to, čo si nemohli dovoliť kňazi pôsobiaci na farách v tzv. verejnej pastorácii. Snažili sa zabrániť úpadku viery, kresťanstva, Cirkvi a pod.

Po vyše mesačnom pôsobení v našej farnosti sme don Emilovi položili zopár otázok:

Čo by ste mohli prezradiť zo svojho životopisu?

Moja rodná obec – Veľké Lovce, okr. Nové Zámky (pri Podhájskej), mám jedného staršieho brata, rodičia už nežijú. V detstve som o. i. aj pásaval kozy. Nikdy som nemištroval, chcel som byť najskôr futbalistom, potom gitaristom, aj som hrával 5 rokov v miestnej dedinskej kapele na svadbách a zábavách – na gitare. Po zmaturovaní na SVŠ v Šuranoch som študoval na Chemicko-technologickej fakulte SVŠT a stal sa inžinierom so zameraním na biochémiu a mikrobiológiu. 15 rokov som pracoval v Trnave vo Výskumnom ústave kukurice na oddelení biochémie (1974 – 1990). Prebudenie vo viere som zažil vlastne až na VŠ v Blave, kde som sa ako študent dostal do skupiny kresťanskej mládeže, zúčastňoval sa na akciách tajnej Cirkvi a zatúžil stať sa kňazom. Veľký vplyv vo mne zanechalo práve spoznanie mnohých opravdivých kresťanov, ozajstná kresťanská atmosféra a vzťahy medzi kresťanmi v našich spoločenských a podujatiach (o. i. aj zábavných, na ktorých som veľmi ocenil morálku v porovnaní s tými svetskými, na ktorých som voľakedy hrával ako muzikant...). Ale až po skončení VŠ som objavil možnosť tajne vstúpiť k saleziánom a stať sa kňazom.

Prišli ste k nám priamo z misí na Sibíri. Prečo ste si vybrali práve Sibír?

Práca saleziána sa mi tak veľmi rozrástla, že to bolo až nad hlavu /orató, mlád. stredisko, DOMKA, festival Lumen, letné tábory a iné podujatia/, že bolo priam žiaduce,

aby som „vypadol“. Bol to Sibír, stredisko Aldan v Jakutsku, kde bol relatívne oveľa menší počet ľudí, čo bolo pre mňa ako balzam na nervy. Mal som tu čas žiť viac duchovne, reholne, sústredenejšie. Zároveň to bolo ako veľké obohatenie o celkom novú skúsenosť v cudzej krajine s odlišnou kultúrou, tradíciou atď., čo dnes považujem za veľmi užitočné...

S akými pocitmi a cieľmi prichádza do našej farnosti?

Priznám sa, že hoci som bol otvorený pomôcť všetkým /sal. strediská na Slovensku/, v srdci som si želal ísť do Šaštína, pretože ako pútnické miesto je predsa len prístupné pre oveľa širší okruh ľudí z celého Slovenska ako iné sal. strediská. Považujem to za obohacujúce, a preto považujem aj za veľkú česť a som vďačný, že môžem byť práve tu pri Matke Sedembolestnej, osobitne v tomto roku. Takže pocity mám veľmi dobré, teším sa aj dobrej komunite bratov, mnohým skvelým ľuďom, ktorých som mal možnosť zatiaľ poznať a možnostiam slúžiť, ktoré mi Šaštín-Stráže poskytujú. Rád by som sa nešetril, dal všetky svoje sily do tejto cennej služby a aspoň trochu prispel k tomu, aby sem ľudia mali dobrý dôvod chodiť a duchovne sa tu obohacovať a obnovovať... Verím, že keď sa trochu viac zaklimatizujem (aj to podnebie je celkom iné ako sibírske, ba aj aké bolo voľakedy na Slovensku) a rozhlídnem, budem vedieť lepšie poslúžiť...

Ako spomínate na začiatky festivalu Lumen?

Na začiatku festivalu Lumen bola doslova „zelená lúka“, t. j. trávnaté futbalové ihrisko

u saleziánov v Trnave na Kopánke a okrem toho skvelý team mladých, tvorivých a odvážnych ľudí okolo saleziánov (vrátane nich), ktorí chceli čosi dobré urobiť... Najprv snád len jednorazové hudobné podujatie, ale povzbudení veľkým úspechom sa z počiatočnej jednodňovej prehladky, viac-menej speváckych zborov, stal už po niekoľkých rokoch dvojdňový festival hudobných skupín s mnohými sprievodnými

podujatiami, s účasťou zahraničných kapiel svetovej úrovne (USA, Anglicko, Taliansko, Holandsko, JAR, Švédsko a i.). A z nášho ihriska festival prešiel cez Mestskú športovú halu až na hlavné Trojičné námestie v Trnave... Keď si uvedomím tempo rastu celého tohto projektu (náklady, úroveň skupín a i.), považujem to za jeden veľký Boží zázrak...

Na akom hudobnom nástroji viete hrať?

Na gitare som ešte nezabudol. Veľa času však na ňu niet, ale občas sa dám nahovoriť, ak je nejaké posedenie a trochu hudby a spevu by mohlo ľuďom dodať lepšiu náladu...

O tom, že don Emil je hudobník telom i dušou, som sa presvedčila počas februárovej Púte zaľúbených. Pri vystúpení skupiny Credo to s ním priam hralo. Vďaka ich vystúpeniu sa preniesol do začiatkov festivalu Lumen a po ich vystúpení sa utekal s nimi pozdraviť do zákulisia. Prípomenuli mu spomínané začiatky jeho práce na hudobnom festivale.

Don Emil, srdečne ďakujem za úprimné vyznania a vyčerpávajúce odpovede. V mene všetkých farníkov vám želim, aby ste boli u nás spokojní a naplnili sa vaše očakávania, s ktorými k nám, i k Sedembolestnej prichádzate.

Nevšedný hosť spoločenstva

Modlitby za kňazov

Spoločenská sála kláštora sa 10. januára zaplnila dospelými ale aj deťmi do posledného miestečka, pretože sa tu uskutočnilo prvé stretnutie spoločenstva Modlitby za kňazov v roku 2014. Úvod stretnutia patril už tradične ako vždy chválam – piesňam, ktoré sú zároveň modlitbami. Vedúci spoločenstva MZK Samuel Brečka všetkým prítomným opäť zdôraznil potrebu modlenia sa za kňazov, aby oni ľahšie a pokornejšie znášali všetky protivenstvá a osočovania, ktoré sa na nich a Cirkev valia zo všetkých strán, o čom sme mali možnosť sa presvedčiť v nedávnych reakciách na novoročný pastiersky list KBS, ale najmä na list našich biskupov ku „gender ideológii“ (na 1.adventnú nedeľu).

Hosťom prvého stretnutia v novom roku bol Pavol Danko, moderátor TV LUX, režisér, tanečník, divadelník, zakladateľ tanečného divadla ATak, aranžér, ktorého si môžeme všetci taktiež pamätať ako moderátora Národného pochodu za život v Košiciach z 22. septembra (už) minulého roku. Tento sympatický slobodný jedináčik s krásnym darom reči, ktorý je pôvodným povoláním učiteľ matematiky a chémie, veľmi príjemne zapôsobil na všetkých prítomných. Po 11

rokoch učiteľovania zo školstva odišiel, aby sa mohol naplno venovať svojim záľubám na profesionálnej úrovni. Najprv sa všetkým predstavil, začal rozprávať o sebe, o svojom dramatickom príchode na svet, o svojich, pre chlapca netypických, záľubách z detstva. Nemal zbierky autíčok, ale bábkových divadielok. Bol obdivovateľom cirkusu, kúziel, krasokorčuľovania, ale veľmi silno naňho zapôsobil opera Čarovná flauta. Vlastné divadelné zoskupenie si túžil založiť už v rodnej Dunajskej Lužnej, neskôr počas vysokoškolského štúdia v UPC-čku (Univerzitné pastoračné centrum). Nakoniec túto myšlienku zrealizoval po svojom tanečnom vystúpení v Petržalke, keď sa oslovený pani učiteľkou začal venovať tanečnému divadlu a mladým žiakom na gymnáziu. Pred 15 rokmi založil tanečné divadlo ATak. Pôvodných členov časom vystriedali noví ľudia, ktorých starostlivo vyberajú na konkurzoch. Krátke videá ako ukážky z ich činnosti si mohli pozrieť aj účastníci stretnutia MZK.

Neskutočne silným a slovami len veľmi ťažko opísateľným zážitkom pre všetkých boli 3 Paľove scénické tance, pri ktorých sa mno-

hým až zastavoval dych. Prvým tancom vyjadril pocity narkomana, ktorého zo začiatku možno zdanlivo maličká droga pohltí, zotročí a postupne zabíja. Tento príbeh vychádza z jeho osobného stretnutia s drogovo závislým mládencom, ktorý ho sám oslovil, lebo ho poznal z autobusu ako usmiateho a večne pozitívne naladeného človeka. Druhý tanec bol vyjadrením príbehu kňaza, ktorý odišiel z Európy do Číny. Príbeh začína vysviackou kňaza, keď kňaz leží na zemi. Znázorňuje ohlasovania Božieho slova typicky ázijsky, tancom so stuhami, ktoré vyťahuje zo Svätého písma. Nabáda nás pochopiť mentalitu druhých. Heslom tohto kňaza je: „Stať sa pre Číňanov Číňanom.“ Príbeh rovnako ako aj začína, tak aj končí na zemi. Tretí príbeh, ktorý Paľo vyjadril scénickým tancom, bol o bolesti, ktorá dokáže každého očistiť. Stvárnil človeka, ktorý je len troskou, ledva sa drží pokope a pripomína Jób. Má barly, ktoré sú symbolom pomoci a stanú sa mu krídlami. Zranenie sa stáva cestou k oslobodeniu.

Jeho precítené podanie týchto troch

príbehov, ktoré sa bežne odohrávajú okolo nás, ohromilo svojou silou všetkých prítomných. Predýchali to však pri neutíchnajúcom potlesku na záver vystúpenia. Paľo pomocou svojich tancov dostáva zo seba to, čo v ňom rezonuje. On sám to, čo robí, pokladá za misiu, ktorej územím je Božia Cirkev. Neverbálnou formou dostane zo seba pocity a dojmy. Každý z nás má v sebe niečo, čo si nemôže nechať len pre seba samého a mal by to poslať iným. Vpred nás posúvajú práve bežne prežívané maličkosti, ktoré si v rýchllosti nášho života ani neuvedomuje, nie veľké veci. Ku kňazom, obzvlášť k našim saleziánom z Baziliky, vyjadril svoj hlboký obdiv, úctu i uznanie. Z osobných rozhovorov s kňazmi pozná ich vlastné a vnútorné problémy, s ktorými sa boria. Pozná, ako prežívajú zranenia, nepochopenia, no najmä čakajú na spätnú väzbu od nás všetkých. Kňazom môžeme ako veriaci pomôcť práve záujmom o nich a modlením sa za nich. A to boli vlastne aj slová, ktoré povedal Samuel Brečka v úvode stretnutia.

Po prvý raz bol hosťom spoločenstva MZK gréckokatolícky kňaz

PaedDr. Peter Milenky, titulárny dekan, ordi-
novaný 15. 7. 1997 v Prešove. Od ostatných
kňazov sa líši tým, že o Bohu rozpráva aj cez
hudbu. Ako postupne prechádzal farnosťami,
zakladal hudobné skupiny a venoval sa kres-
ťanskej hudbe. V roku 2007 nahral vlastnú
tvorbu so svojou skupinou Peter Milenky
band. Má tolerantnú a chápaciu manželku,
ktorá ho v jeho koníčku povzbudzuje. Je
otcom 3 detí.

Podľa hokejovej terminológie don Marka
Michalenska, direktora miestnej saleziánskej
komunity, spočívala prvá tretina piatkového
programu (14. 3. 2014) vo večernej svätej
omši. Spolu s don Michalenskom ju konceleb-
roval hosť MZK kňaz Peter Milenky. V diakon-
skej službe bol prítomný Ján Naňo. Vo svojej
homílii sa venoval práve prebiehajúcemu

pôstnemu obdobiu. Koľko dní v týždni sa
dokážeme postiť? Jeden, dva? Zamyslieť sme
sa mohli aj nad tým, či by sme boli ochotní
dávať desiatok zo svojho mesačného príjmu
na dobročinné účely. Hnevali sme sa niekedy
na niekoho? Ak áno, zhrešili sme proti 5. bo-
žiemu prikázaniu: Nezabiješ! Pochopili sme,
že naša spravodlivosť v porovnaní so zákon-
níkmi a farizejmi, je maličká, ale ak pokorne
priznáme svoju úbohosť a biedu, spoznáme
inú spravodlivosť, opierajúcu sa nie o vlastnú
dokonalosť, ale Božie milosrdenstvo. Takéto
a ešte mnohé ďalšie námety na zamyslenie
sme si odnášali zo svätej omše všetci.

Program stretnutia spoločenstva MZK po-
kračoval v spoločenskej sále kláštora. Vedúci
spoločenstva Samuel Brečka začal stretnutie
príhovorom a krátkou pripomienkou posled-

ného februárového stretnutia MZK, ktoré sa výnimočne neuskutočnilo v Bazilike, ale v dome Quo Vadis v Bratislave. Potom privítal hosťa večera, kňaza Petra Milenkyho a jeho skupinu Peter Milenky band. Trio hudobníkov ponúklo prítomným divákovi niekoľko piesní z ich vlastnej tvorby. Pomedzi ne sa kňaz Peter Milenky podelil s prítomnými o svoje zážitky, dojmy a skúsenosti, napr. z kňazského seminára a Gréckokatolíckej bohosloveckej fakulty Prešovskej Univerzity v Prešove, kde si našiel 129 bratov a spoločníkov na obľúbený futbal, hudbu, ale spomínal aj na humorné zážitky z týchto študentských čias. Bez zábran rozprával o hľadaní svojej životnej partnerky, o svadbe a manželskom sľube, o riešení manželských problémov. Počas 17 rokov kňazskej služby prešiel päť farností. Toto sťahovanie stojí jeho rodinu nielen veľa fyzických síl, ale patrí k nemu aj hľadanie práce pre manželku, nové školy, spolužiaci a kamaráti pre ich tri deti. Rozprával o bežných rodičovských starostiach (nemôže

kázať o odpustení, ak nie je zmierený či už so synom, dcérou, manželkou). Správanie sa jeho detí na verejnosti je pod väčším drobnohľadom a podlieha aj hlbšej kritike. Ako hudobník nezabudol ani na svoje predchádzajúce hudobné skupiny vo farnostiach, v ktorých pôsobil (Havaj, Ľutina, Davidov). Na záver všetkých prítomných podporil v úmysle modlenia sa za kňazov. V prípade mnohých gréckokatolíckych diecéznych je to aj modlenie sa za ich manželky a deti (v gréckokatolíckej Cirkvi totiž môžu byť za diecéznych kňazov vysvätení aj ženatí muži).

Počas vystúpenia si mohli záujemcovia zakúpiť CD či DVD skupiny Peter Milenky band. Jedno sa ušlo aj Františkovi Chudému zo Štefanova, lebo správne zodpovedal na položenú otázku. Blahoželáme, dávať pozor sa oplátilo!

Nasledovalo už len záverečné požehnanie kňaza Petra Milenkyho a cesta domov. Nieкто blízko, nieкто ďalej a náš hosť asi najďalej – do svojho terajšieho pôsobiska v Remeníach (okr. Vranov nad Topľou).

Strážske zvony

Vzácné historické dokumenty, o ktorých idem písať, sa mi dostali do rúk práve v dňoch, keď sme si pripomínali 95. výročie vyhlásenia nového štátu – Československej republiky (28. 10. 2013). Veľkosť významu tohto dátumu je už pre naše deti veľkou neznámou. Podľa historikov však ide o jeden z najvýznamnejších dátumov našej histórie. Zánik Uhorska môžeme pokladať za najväčšiu udalosť slovenských dejín od zániku Veľkej Moravy. Počas 1. svetovej vojny (1914 – 1918) zomierali na starom kontinente milióny vojakov. Zahynulo aj 70 000 vojakov zo Slovenska (oveľa viac ako v neskoršej 2. sv. vojne). Na pomníku postavenom na počesť padlým vojakom v 1. sv. vojne v Strážach na križovatke napočítame 39 mien. Pre Slovensko začali po vojne ťažké a nebezpečné časy. Spolu s novým štátom prišli aj neistota a zločin. Slovenské dediny zaplavili zúbožení vojaci niekdajšej rakúsko-uhorskej armády. Frontoví navrátilci rabovali krčmy a liehovary, plienili majery a veľkostatkyn, mnohí sa formovali do kománd a brali „spravodlivosť“ do vlastných rúk. Nemali problém strieľať do nevinných ľudí.

Vojna napáchala veľké škody aj v našom meste. Konkrétne budem písať o Strážach, pretože spomínané staré materiály sa týkajú práve tejto časti nášho mesta. Ide o časť „Zápisničnej knihy na vedenie zápisnice skrze zakúpenia zvonov“. Pôvodne mala kniha 120 listov. Začína dátumom 16. jún 1922 a ukončená bola 17. júna 1923. Viedol ju a vlastnou rukou úhľadným rukopisom do nej zapisoval obecný pokladník Ján Juráčka, ktorý sa tu sám označuje za „zápisovateľa“ a „uhodnovernujúceho“. Kniha začína týmito slovami: „V mene Božom začínam! Bolo to v roku 1916, 18. septembra, keď nám na rozkaz maďarskej vlády násilím proti vôli

ľudu zobrali zvony. Zvony sme mali 3, a síce I. 467 kg, II. 302 kg a III. asi 28 kg, takzvaný umieračik, ale ani ten nám nenechali. Zvony zhodili z veže. Nedbali, že sú posvätené na to, aby Bohu slávu hlásali a ľud upomínali na dobré skutky. Upotrebili ich na smrtonosné cieľe (kanóny). Zvon nám pripomína život večný. Zvon nás povzbudzuje k Bohu, zvon výlučne ku cieľu dobrému slúži! A maďarská vláda jejich cieľ zmenila, neplatil zákon Boží V. nezabiješ! Ba sa ešte posviacali tieto zbrane a modlili sa za víťazstvo takýchto zbraní. Neozval sa nikto proti, by nestratil kariéru! Alebo neupadol do nenávisť maďarských pánov skrz odrodilých Slováku. Mnohí sa klaňali tejto mamone nemilosrdnej, šeko ničiacej. Z lásky obetovali na tento cieľ šeko! I to co aj nebolo jejich, len aby seba zachránili. Nedbali na nárek dietok stratiac Otca! A tak to išlo od roku 1914, 1. augusta až do 28-ho októbra 1918.“ Túto situáciu v obci bez zvonov v roku 1922 vyriešil najprv istý Antonín Havlíček, bývajúcí v dome č. 1, ktorý upevnil na vežu zvon zo štátnej školy. Po krátkom čase ho však museli vrátiť späť. „Na zakúpenie zvana nemohlo sa myslieť, pretože 1 kg zvonoviny stál 85 – 75 korún.“ 4. apríla 1921 na základe žiadosti Františka Hrabalu a Andreja Macha obecné zastupiteľstvo jednohlasne schválilo, aby sa obecný pokladník Ján Juráčka ujal šlachetnej

myšlienky a vyzbieral dobrovoľné dary na „základninu na zakúpenie zvonov“. Pán Ján Juráčka začal chodiť najprv sám od domu do domu. „Keď ale nestačil, ponevač mal i iné dobrovoľné práce na povznesenie osvetu a zvlášť v mládeži, ktorú učil divadlo hrať, a. t. d.“ Každú nedeľu popoludní spolu s ním od domu do domu teda chodili aj panny Válinka Masárová a Válinka Vaneková. Avšak len po pána N. N., ktorý ich veľmi urazil. Kde si mysleli, že dostanú najviac, tam dostali urážku. Týmto sa zbieranie peňazí na zakúpenie zvonov na čas zastavilo.

„Karol Fiala (starosta) a Ján Juráčka (obecný pokladník) usporiadali veľkú tanečnú zábavu za veľkej účasti obecnstva a zvlášť spolku Zedníckeho Tesárskeho, ktorí sa k tomu radi pričínili. Najväčšiu zásluhu majú strážski hudobníci na trúby a husle, ktorí takmer zdarma hrali a získali 1 150 Kč sa venovali na zakúpenie zvonov.“ Že aj pred 100 rokmi vládla závisť a podozrievanie, svedčí aj nasledujúca zrada: „Preto, že sa Jánovi Juráčkovi dostalo od mnohých občanov upodozrievania, vzdáva sa ďalšieho zbierania a žiada občanov, aby si poverili druhého, kto sa bude naďalej starať o zakúpenie zvonov“. Starosta preto zvoláva pred obecný dom občanov, kde im pán Juráčka prečítal mená i obnosy darujúcich, čím presvedčil občanov, že je všetko v tom najlepšom poriadku a dozvedeli sa, koľko je už vyzbieraných korún. „Prítomní občania uznávajú prácu Jána Juráčku a žiadajú ho, aby nedbal na klebety a staral sa ďalej. Lebo, keď to nechá, zostane to tak, ako to nechá. Preto Ján Juráčka sľúbil, že sa bude starať až do uskutočnenia tejto šlachetnej myšlienky.“

(pokračovanie nabudúce)

Karneval v kláštore

Počas fašiangového obdobia boli v našom meste zorganizované pre deti rôzne karnevaly. Po prvý raz ho pre deti, ktoré sú pravidelnými návštevníkmi oratória, pripravili pod dohľadom dona Fera a dona Jaňa mladí šikovní animátori. Povinnou vstupenkou na karneval bola maska. Bolo sa na čo pozerať! Rozprávkové bytosti, športovci, zvieratká či návštevníci z iných krajín zaplnili celú spoločenskú sálu kláštora. Fantázia a pestrosť masiek prekonala očakávania. Animátori si pripravili na celé popoludnie zábavný program, pri ktorom sa určite nik nenudil a čas ubehol veľmi rýchlo. Tance, hry, zábava a fotografovanie sa striedali dookola.

K zabávajúcim deťom sa pridali aj dospelí, ktorí boli povzbudením pre ostatných, aby sa na budúci rok pridali aj oni.

Šikovné mamičky a babičky sa postarali o občerstvenie pre deti. Nechýbali ani krásne a veľmi chutné torty.

Netradičné divadelné predstavenie

Podľa rozprávania Biblie je väčšina z nás známy príbeh o Jonášovi asi takto: Jonáš neposlúchol Boha, ktorý ho poslal do Ninive, aby tam viedol ľudí k pokániu. Utekol do Joppy a tam nasadol na loď plaviacu sa do Taršíša. Loď s Jonášom na palube sa zrazu ocitla vo veľkej búrke a námorníci obvinili Jonáša, že je to kvôli nemu. Jonáš sa nakoniec priznal, že je Hebrej, ktorý sa bojí Pána, Boha nebies, ktorý učinil more i zem. Vtedy sa námorníci strašne preľakli a pýtali sa ho, čo také vážne urobil. Dozvedeli sa, že uteká pred Bohom, lebo nechcel splniť Boží rozkaz. Námorníci sa Jonáša pýtali, čo majú urobiť, aby sa more upokojilo, lebo búrka sílnela čoraz viac. Jonáš im povedal, aby ho hodili do mora a more sa potom upokojí. Námorníci najprv nechceli, ale keď búrka neutíchala, vzali ho a hodili ho cez palubu do mora. Boh nastrojil veľkú rybu, ktorá zhltna Jonáša a on strávil v útrobach ryby tri dni a tri noci. Jonáš sa počas celej doby modlil k Bohu a činil pokánie z neposlušnosti, na čo sa Boh nad ním zmiloval a prikázal rybe, aby ho vyvrátila. Potom Boh znova poslal Jonáša do Ninive, aby kázal pokánie. Tentoraz Jonáš išiel, volal k obyvateľom mesta a varoval ich: „Ešte štyridsať dní a mesto bude zničené...” Táto zvesť sa dostala až do uší kráľa Ninive, na čo kráľ prikázal všetkým činiť pokánie a postíť sa. Boh videl ich skutky, zľutoval sa nad obyvateľmi mesta a nezničil ho. V tej dobe malo mesto Ninive viac ako stodvadsaťtisíc obyvateľov. Jeho pobyt vo vnútri veľryby, trvajúci 3 dni, bol predobrazom Kristovho

pobytu v hrobe.

Tento biblický príbeh sa stal námetom divadelnej hry, ktorú si nacvičilo 8 mladých ľudí – študentov z Komisie pre mládež Bratislavskej arcidiecézy. Divadelnú inscenáciu EŠTE 40 DNÍ (príbeh proroka Jonáša) sme si mohli pozrieť v nedeľu 23. marca o 16:00 hod. v spoločenskej sále nášho kláštora.

Výňatky z deja historického príbehu preneseného do dnešnej doby v podaní šikovných amatérskych hercov boli pripravené a spracované veľmi precízne. Dômyselne vybrané scény, kulisy, texty, dialógy i kostýmy prepojili minulosť s prítomnosťou. Humorne ladené dialógy v rôznych scénach vystihli realitu súčasnosti. Príbeh oslovil všetky vekové kategórie prítomných.

Po predstavení a spoločnom fotografovaní bolo pripravené pre divákov malé občerstvenie. Potom sa rozprúdila živá debata s mladými ľuďmi – hercami, ktorí neskrývali svoju vďačnosť voči prítomným divákovi. Každému sa od nich ušiel aj malý darček. Herci zase čakali na spätnú väzbu od divákov tým, že sa mohli písomne vyjadriť a vyznať zo svojich dojmov a pocitov po predstavení. Ďakujeme za krásne nedeľné popoludnie, určite sa vyplatilo prísť!

Príprava detí na prvé sväté prijímanie

Raz mesačne sa v sobotu popoludní stretávajú v oratóriu tretiáci, ktorí pôjdu 21. júna 2014 na prvé sväté prijímanie. Venuje sa im tu vedúci oratória – mládežníckeho strediska don Fero, diakon don Jaňo a pomáhajú im aj mladí animátori: Andy, Alexandra, Grétko, Ivanka, Janka, Klárka, Patrícia, Pavlínka, Soňa, Dávid a Mirko.

Ak si niekto predstavuje, že táto príprava spočíva v zapisovaní poznámok, bifikovaní poučiek a natískaní vedomostí do hláv, či dokonca v testoch a skúšaní, je na veľkom omyle. Deti sa všetko učia hrou a nenásilnou formou, pričom si vôbec neuvedomujú, že sa niečo učia. Tu treba vyzdvihnúť práve um a šikovnosť vedúcich, ktorí to všetko vopred dômyselne pripravia. Napr. si deti pozrú ukážku z peknej zaujímavej kreslenej rozprávky a potom hľadajú odpovede na otázky, ktoré vyplývajú z textu. Deti pozerali a sledovali ozaj pozorne, pretože reagovali veľmi pohotovo a správne. Často sa však pri ich odpovediach aj poriadne nasmiali

a zabavili. Rozprávanie je prerušované hrami v ktorých si deti zmerajú svoje sily, šikovnosť a zručnosti. Don Fero zoberie do rúk gitaru, don Jaňo palicu (ale len ako ukazovadlo na stenu, kde majú deti zobrazený text) a spolu s animátormi si deti zaspievajú piesne-modlitbičky, z ktorých niektoré vyberú aj na slávnostnú omšu, keď po prvý raz prijímú telo Pána Ježiša.

Tohto roku prihlásili rodičia na túto slávnosť v našej farnosti 35 detí. Stretnutí sa ich však zúčastňuje veľmi málo. Je potrebné deti viac motivovať, povzbudzovať a usmerňovať nielen zo strany rodičov, pomocnú ruku by mali podať aj starí či krstní rodičia. Len tak budú deti dostatočne pripravené na prijatie sviatosti oltárnej, a teda aj na pokánie a zmierenie.

Bežte, skáčte, kričte, len nehrešte

(sv. Ján Bosco)

Podmienky na šport má naša farnosť, ktorú od roku 1924 spravuje komunita Saleziánov don Bosca, veľmi slušné. Moderne vybavená telocvičňa (ktorú využíva aj arcidiecézne katolícke Gymnázium Jána Bosca v duchovnej správe našej farnosti), trávnaté ihrisko, hokejbalové ihrisko, to všetko tvorí športový farský areál. Stačí sa iba zorganizovať a zapojiť.

Samozrejme, šport nie je našim cieľom, ale je výborným prostriedkom na oslovenie detí, mladých i dospelých. Je to príležitosť urobiť niečo pre svoje zdravie, zrelaxovať, vydať nadbytočnú energiu. Pomáha k správnej

rovnováhe medzi dušou a telom. Najmä je však možnosťou stretnúť iných ľudí, nadväzovať kontakty, spoznávať, vytvárať vzťahy. Aj takto sa buduje farské spoločenstvo, farská rodina.

Jedno takéto športovo ladené spoločenstvo sa zrodilo pred tromi rokmi. Istú peknú nedeľu, po tzv. „devätej“ sv. omši, prišiel don Janko Chovaňák s nápadom: „Čo robíte dnes večer? Čo keby sme si zahrali volejbal?“. Jeho návrh sa hneď zapáčil niekoľkým okolostojacim, a tak sa večer v saleziánskej telocvični stretla skupinka športových volejbalových nadšencov. Niektorí po dlhšej dobe vytiahli športovú obuv a oblečenie, iní po dlhšej dobe vytiahli päty zo svojich domovov. Už si presne nepamätám, koľko nás tam bolo a kto vtedy vyhral. Dôležité bolo, že sme sa stretli, zahrali si, porozprávali a aj sa pomodlili. Nasledujúcu nedeľu opäť a stretli sme sa aj tú ďalšiu. A takto to pokračuje až dodnes.

Po roku (máj 2012) sme sa odhodlali a prihlásili na KubCup - celoslovenský saleziánsky volejbalový turnaj miešaných družstiev. Orga-

nizujú ho v Dolnom Kubíne sestry saleziánsky v spolupráci s Laurou-združením mladých. V každom družstve môže byť maximálne 8 hráčov, pričom na hracej ploche musia byť vždy minimálne 3 ženy. Aby to nebolo len tak, prihlásili sme hneď 2 družstvá, ktoré nás celkom úspešne reprezentovali. Spomedzi 30 družstiev sa umiestnili v druhej a tretej desiatke. Minulý rok, na jubilejnom 10.ročníku tohto prestížneho a najväčšieho športového podujatia v saleziánskej rodine na Slovensku, sa zúčastnilo rekordných 36 družstiev. Naše 2 družstvá podali ešte lepšie výkony a umiestnili sa na 13. a 19. mieste. Kapitáni Patrik Sofka a don Ján Chovaňák dirigovali vo svojich družstvách svojich kolegov: Peter Maxian, Monika Holická, Marcel Žák, Pavol Maxian st., Iveta Žáková, Lukáš Ondrejka, Viera Kubincova (Maxianova), Timotej Tuma, Pavol Maxian ml., Oľga Bízková, Vladimír Maxian, Katarína Sofková, Michal Pobjecký, Silvia Sameková a Natália Reháková.

Po don Jankovom Chovaňákovom „prestupe“ do Sibírskej najvyššej ligy (júl 2013) sa

úlohy duchovného manažéra ujal don Jožko Komloš. Veríme, že sa mu rovnako bude dariť sprevádzať svojich zverencov tak, aby príkladne bojovali nielen na palubovke, ale aj v ostatných oblastiach života. Prajeme im veľa úspechov aj na 11.ročníku KubCup-u (9. – 11. 5.). A pozývame aj ďalších záujemcov našej farnosti, aby si prišli zahrať a zapojiť sa do spoločenstva (každú nedeľu, 20:00-22:30, saleziánska telocvičňa).

Miništranti – športovci

Od septembra 2013 sa v nedeľu popoludní pravidelne stretávajú chlapci z nášho mesta. Sú to miništranti zo všetkých troch kostolov, ktorí sa chcú venovať nielen svojej duši, ale robia niečo aj pre svoje telo. Pokiaľ počasie dovolilo, hrávali hokejbal na ihrisku Gymnázia Jána Bosca. V zimných mesiacoch sa preorientovali na florbal, ktorý hrajú v telocvični. Chlapcom vo veku 7-14 rokov sa venuje animátor z oratória Anton Lisinovič. Je bývalým študentom miestneho gymnázia, ktorý je momentálne bez práce a takto sa rád a veľmi ochotne realizuje pri mladších kamarátoch. Je nielen ich trénerom, ale spoločne s nimi aj celý zápas odohrá. Antonovi patrí za túto činnosť poďakovanie nielen od chlapcov, ale aj ich rodičov. Dokázal ich svojim príkladom presvedčiť, že vysedávanie pri počítačoch a televízoroch nie je jediným spôsobom, ako tráviť voľný čas. Je krásne, že chlapcov stále pribúda. Napriek neskutočnej únave po týchto športových stretnutiach, prídu chlapci s nadšením aj na každú ďalšiu nedeľu.

Tretie miesto pre naše dievčatá

Dva mesiace príprav a tréningov po dva razy do týždňa sa vyplatili! Dievčatá zo 7. a 8. ročníka ZŠ svedomito trénovali v saleziánskej telocvični vyberájanú, aby sa mohli 15. februára zúčastniť spolu s ďalšími 8 družstvami turnaja, ktorý organizovalo OZ Laura z Mamateyovej ulice v Bratislave. Okrem našich dievčat sa zúčastnili aj družstvá z Námestova, Trnavy, Dubnice nad Váhom, Kaplny, z Bratislavy Trnávky, Kremnickej, Gessayovej a domáce dievčatá z Mamateyovej ulice.

Všetky prihlásené družstvá boli rozdelené do dvoch skupín. Svoju skupinu dievčatá vyhrali. Prehra prišla až s Námestovom, na základe čoho išli bojovať o tretie miesto s hráčkami Kaplny. Vysoká výhra im zabezpečila konečné 3. miesto. Víťazkami sa stali dievčatá z Gessayovej ulice z Bratislavy a na druhom mieste skončili Námestovčanky. Aký bol hrací systém? Hralo sa na 2 polčasy, vždy 7 hráčok, 6 + 1 kapitánka. Rátali sa body za každú zasiahnutú súperku.

Krásne tretie miesto sa podarilo vybojovať týmto dievčatám: Soni Kočkovej (kapitánke), Janke Nesnadnej, Klárke Weissovej, Andy Hlavenkovej, Ráchel Štefancovej, Katke Tokárovej, Valike Ďuračkovej a Vaneske Samekovej. Síce boli dievčatá po minuloročnom 2. mieste mierne sklamané a vypadli aj slzičky, pochvalu si určite zaslúžia aj za tretie miesto. Veď prehrali len s jedným súperom.

Pod'akovanie

Milí farníci a pútníci, ako komunita Saleziánov dona Bosca sa chceme aj vo Vašom mene rozlúčiť a poďakovať don Jozefovi Zacharovi za všetko, čo urobil pre našu farnosť aj pútnické miesto. S jeho príchodom v roku 2006 prebiehal intenzívny proces rozvoja pútnického miesta, Národnej svätejny – Baziliky Sedembolestnej Panny Márie.

K dvom veľkým púťam (Národná a Svätodušná) postupne pribudlo ďalších 8 tematických, určených pre rôzne skupiny veriacich. Mnohé z nich naplňajú naše poslanie a realizujú našu charizmu (napr. Púť miništrantov, mužov, zalúbených, mamičiek, atď.). Pri dvoch veľkých púťach obnovil mládežnícku časť programu. Snažil sa duchovnú ponuku nielen rozšíriť, ale aj skvalitniť. Za 7 rokov namáhavej, vytrvalej, obetavej služby mu chceme vyjadriť veľkú vďaku. Vyprosujeme mu hojné Božie požehnanie aj na novom pôsobisku v Topoľčanoch a Partizánskom.

Spoločenská kronika

Sviatosť krstu prijali

Júlia Hílková (12. 1.), Michal Orešanský (9. 2.), Mária Havlíček (9. 2.), Gabriel Prstek (9. 3.), Vanesa Štefánia Vavrovičová (23. 3.), Sofia Říhová (29. 3.)

Sviatosť manželstva uzavreli

Peter Šurek a Katarína Smolinská (11. 1.), Miroslav Kubina a Martina Gubalová (18. 1.)

Do večnosti sme vyprevadili

Rudolf Černoch (16. 1.), Roland Pecina (7. 1.), Jarmila Galbová (23. 1.), Michal Daniel (29. 1.), Anton Maca (3. 2.), Milan Vlk (11. 2.), Anton Farkaš (4. 2.), Ján Bajtoš (6. 3.), Sidónia Ferenčíková (18. 3.), Žigmund Hrozen (21. 3.), Helena Danielová (25. 3.), Štefan Bordáč (29. 3.)

Výročia narodenia v komunite saleziánov

Don Ernest Macák (7. 1.)
Don Jozef Pöstenyi (8. 2.)
Don Ivan Žitňanský (26. 2.)
Don Jozef Hrdý (10. 4.)
Don Bohuslav Mošat' (18. 4.)

K Vaším životným jubileám Vám zo srdca prajeme a vyprosujeme, nech Pán požehnáva Vaše kňazské srdcia, nech nad Vami bdie naša Sedembolestná Panna Mária, nech Duch Svätý riadi Vaše kroky po celé dlhé roky naplnené pevným zdravím, pokojom, radosťou a ochranou zhora.

Fatimská pobožnosť k Panne Márii v sobotu 1. marca začala modlitbou posvätného ruženca a pokračovala slávením gréckokatolíckej liturgie. Predsedal otec biskup Peter Rusnák.

Miestna komunita saleziánov počas slávnostnej sv. omše na sviatok don Bosca

Stretnutie Spoločenstva mladých rodín